

Kukorelly Endre

Á

Á, ja-ja, művészet, mondja, és láthatóan unatkozni kezd. Udvariisan unatkozni kezd. Költészet, aha, érdekes, jó, mondja, és talán tényleg érdekesnek találja egy kicsit, ha azért nem is annyira, hogy ne unatkozna közben. Három percig tuti érdekes.

Húsz másodpercig. Ami nem kis idő, az alatt lemegy a 200 méteres férfi síkfutás olimpiai döntője. Jó, mondja, és közben szerintem a hűgára gondol, aki *milyen* képet vágna ettől. Gondolom én. Mármost a művészettől, meg költészet, és

meddig bírná ki, hogy ne lépjen le. Úgy értve, hogy tőlem. Hu baszd meg, művészet stb., és már lépne. Vagy azért előtte mégis hagyná magát, mert így vagy úgy, de mégiscsak menő vagyok. Menőnek számítok, téné,

meg ehhez hasonlók. Vagy ez túlzás, ezt azért így nem gondolja, ezt csak én gondolom? Mindenképp kissé félrenéz, jobbra, felfelé, és csöppet elhúzza a száját. Szép a szája. Szépen bírja elhúzni. Szép száj, oda fogok, hogy

úgy mondjam, illeszkedni. Látod, mondom neki, és rábökök valamire. Látja. Látom, válaszolja, bólint is, és persze, hogy látja, látom, hogy látja, és ő is látja, hogy látom, hogy látja. Ez most akkor fölösleges-e így, és általában

véve, mi fölösleges? Fölöslegesen mutogatok neki?
Nem is kellett volna szóba hoznom mindezt?
Mármint hogy művészet? Inkább a hűgával
próbálkozzak? Mindenesetre csillagos az égbolt, és
ő a csillagokat nézi. Ez egy
kisbolygó?, kérdezi váratlanul. Melyik? Hát ez

itt, és felfelé bök, a mutatóujjával.
Kis bolygó, de nagy művészek otthona,
mondja váratlanul. Hatalmas művészeknek ad hazát.
És toppant hozzá egyet. A hévmegálló
melletti árokban egy kutya hullája hever.
Legalábbis úgy látszik. Én úgy látom.

Hévíz, 2017/6.